

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

ARREST

**nr. 231.831 van 30 juni 2015
in de zaak A. 215.286/IX-8611**

In zake: Dirk MERTENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Nick Verstraete
kantoor houdend te 8310 Brugge
Karel van Manderstraat 123
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

BELGACOM, nv van publiek recht
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 maart 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de *director HR Business Partners* van de nv Belgacom van 13 januari 2015 waarbij Dirk Mertens met ingang van 1 december 2014 ambtshalve wordt ontslagen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 juni 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nick Verstraete, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Milena Van Duppen, die *loco* advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sedert 20 juni 1989 als statutair ambtenaar in dienst van de verwerende partij.

Hij oefent de functie uit van ‘adjunct technicus elektricien’.

3.2. Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 19 juni 2014 wordt verzoeker strafrechtelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar wegens poging tot doodslag op zijn ex-partner en wordt hij ontzet uit de rechten vermeld in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek gedurende vijf jaar.

Verzoeker tekent tegen dit vonnis beroep aan.

3.3. Op 26 augustus 2014 stelt verzoekers raadsman de verwerende partij ervan in kennis dat in de strafzaak van verzoeker nog geen definitief arrest

werd gewezen en dat verzoekers hechtenis ondertussen als voorhechtenis moet worden beschouwd. Hij vraagt voorts welke stappen de verwerende partij zal ondernemen inzake de uitbetaling van het loon van verzoeker en hij verzoekt de verwerende partij om hem de toepasselijke regelgeving te bezorgen.

3.4. Bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 1 december 2014 wordt verzoeker definitief strafrechtelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en wordt de tenuitvoerlegging van deze straf voor 1/5 ervan uitgesteld gedurende een termijn van vijf jaar.

Het hof van beroep overweegt dienaangaande:

“De tenlastelegging dient te worden heromschreven als, op dezelfde plaats en op dezelfde datum als vermeld in de oorspronkelijke tenlastelegging, gepoogd te hebben [...], opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden.

[...]

De eerste rechter heeft om gegronde redenen, die het hof beaamt, terecht bewezen verklaard dat de beklaagde Dirk Mertens opzettelijk heeft gehandeld en met het oogmerk om [...] te doden alsook dat de handelingen die in uitvoering van dit oogmerk werden gesteld enkel gestaakt werden door omstandigheden die niet aan de wil van de beklaagde zelf te wijten zijn. Zoals ook tijdens de behandeling van de zaak voor de eerste rechter heeft de beklaagde Dirk Mertens tijdens de behandeling van de zaak voor het hof uitdrukkelijk erkend messteken aan [...] te hebben toegebracht met het oogmerk haar te doden en dit tot het slachtoffer erin slaagde te ontsnappen.

Dat beklaagde Dirk Mertens met voorbedachten rade heeft gehandeld is bewezen aan de hand van de elementen van het strafdossier en in het bijzonder op grond van het tijdsverloop tussen het ogenblik waarop de beklaagde – in zijn versie – het mes op zak heeft gestoken en het ogenblik waarop hij met datzelfde mes opzettelijk de potentieel dodelijke verwondingen heeft toegebracht. Beklaagde verklaarde desbetreffend dat hij het mes, dat hij eerder die dag had aangetroffen tijdens zijn opruimwerkzaamheden, in zijn broekzak rechts vooraan had gestoken tijdens de periode dat [...] en haar nieuwe vriend uit eten waren, dit is maximaal tussen 18u30' en 20u30'. Zulks betekent dat beklaagde minstens één uur het ca. 18 cm lange mes op zak moet hebben gehad, opgeborgen op een manier die hem ongetwijfeld voortdurend moet hebben gehinderd zodat de aanwezigheid van het mes hem op geen enkel ogenblik kon zijn ontgaan. Voor deze storende aanwezigheid van het mes heeft de beklaagde geen andere uitleg [gegeven] dan dat hij het plan had opgevat om tijdens de afwezigheid van [...] haar kat neer te steken. De door beklaagde verschaft uitleg is geheel ongeloofwaardig, te meer daar uit niets blijkt dat hij enige aanstalten

heeft gemaakt dit beweerde plan uit te voeren ondanks het feit dat hij geruime tijd alleen in de woning was en dat hij bovendien na de thuiskomst van [...] en haar vriend het mes – in zijn versie redenloos – nog minstens een uur op zak heeft gehouden. Bijgevolg is, in de gegeven omstandigheden, de enige mogelijke verklaring van de aanwezigheid van het mes de eerste uitvoering van een op voorhand beraamd plan om [...], en niet de kat, van het leven te beroven.

Anders dan beklaagde staande houdt werden de lastens hem bewezen verklaarde feiten niet uitgelokt in de zin van artikel 411 van het Strafwetboek. De ter zake pertinente motieven van de eerste rechter worden door het hof bijgetreden. Daarenboven blijkt uit de elementen van het strafdossier niet dat [...] of haar nieuwe vriend de beklaagde bewust zouden hebben vernederd of hem zouden hebben uitgelachen. De door beklaagde aangehaalde SMS waarmee [...] – in de visie van beklaagde – hun relatie op een tactloze wijze zou hebben beëindigd, werd reeds zes dagen voor de feiten verstuurd en kan derhalve geenszins een element zijn van onmiddellijke uitlokking in de zin van gezegd artikel 411. Noch het feit een relatie te beëindigen, noch de omstandigheid dat het beëindigen van een relatie over een langere periode verloopt waarin de partners aftoetsen of de relatie nog te redden valt (en waarin te dezen aan beklaagde de kans werd geboden zijn moeilijke financiële situatie te reorganiseren, hetgeen hij klaarblijkelijk heeft nagelaten), noch het feit binnen een dergelijke periode een nieuwe relatie te starten met een andere man, noch het feit de ex-partner te verzoeken zijn persoonlijke bezittingen weg te halen uit de woning van de andere, noch de toevallige aanwezigheid van de nieuwe partner in de woning van [...] zijn, individueel of samen genomen, te beschouwen als zware onrechtmatige gewelddaden waarvan een normaal voorzichtig mens dermate onder de indruk is dat deze geneigd zou zijn de persoon van een ander aan te randen. Het door beklaagde gepleegde geweld staat bovendien buiten iedere verhouding tot de door hem beschreven – doch niet waarschijnlijke – gedragingen van [...] en haar nieuwe partner.

Het feit dat de persoonlijkheid van de beklaagde, die gevoelig blijkt te zijn voor afwijzing en verlies, ongetwijfeld een rol heeft gespeeld bij de gebeurtenissen, betekent geenszins dat de door hem gepleegde feiten werden uitgelokt. De beklaagde was op het ogenblik van de feiten volledig in staat zijn daden en de gevolgen ervan in te schatten en moest en kon voldoende wilskracht aan de dag leggen om zich te beheersen.

De bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig en zwaarwichtig en getuigen van een antisociaal en misdadig aspect in de persoonlijkheid van de beklaagde die een duidelijk gebrek aan respect voor andermans leven etaleert en de fysieke integriteit van anderen ondergeschikt beschouwt aan een persoonlijke krenking van zijn gevoelens.

Een strenge bestraffing dringt zich op teneinde beklaagde het absoluut onaanvaardbaar karakter van zijn daden te laten inzien en hem te ontraden zich in de toekomst opnieuw schuldig te maken aan nieuwe strafbare feiten.

De door de eerste rechter opgelegde straf is wettig maar is in de gegeven omstandigheden te streng, onder meer gelet op de fragiele persoonlijkheid van de beklaagde en zijn smetteloos strafverleden. De hierna opgelegde straf is beter aangepast.

De beklaagde voldoet aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 van de wet van 29 juni 1964. De beklaagde beschikt, zoals hiervoor uiteengezet, over een smetteloos strafverleden. De omstandigheden van de zaak laten daarenboven een reclassering van de beklaagde verhopen, in de hierna bepaalde voorwaarden van een – zeer gedeeltelijk – uitstel der tenuitvoerlegging van de straf.

Er is, gelet op de hoger geschetste omstandigheden van deze zaak, geen noodzaak beklaagde te ontzetten uit de rechten omschreven in artikel 31 van het Strafwetboek.”

3.5. Op 15 december 2014 richt verzoeker een brief tot de verwerende partij waarin hij melding maakt van “de voorbereiding op [zijn] ‘beperkte detentie’, uitgangen etc ...”. Hij stelt daarbij te zullen moeten aantonen dat hij opnieuw aan het werk kan. Hij voegt eraan toe:

“Ik besef dat ik niet direct kan verwachten dat Proximus mij onmiddellijk weer in dienst neemt maar wou u hierbij beleefd vragen of ik in de mogelijkheid ben om mijn vroegere werk bij Belgacom te kunnen hervatten. Ik wil mij volledig ten dienste stellen, op eender welke werkplek. Ik wil er werk van maken, na de vele mislukkingen in mijn privéleven, om een ander mens te worden. Ik weet dat ik hierdoor eerder niet de beste werkkraacht ben geweest maar wil mij graag ‘herpakken’.

Ik wil u ten zeerste dankbaar zijn mocht ik een nieuwe kans krijgen.”

3.6. Op 18 december 2014 bezorgt verzoekers raadsman aan de verwerende partij een kopie van het arrest van het hof van beroep van 1 december 2014. Hij vraagt aan de verwerende partij hem op de hoogte te houden van de verdere stappen die zij zal ondernemen.

3.7. Op 13 januari 2015 neemt de *director HR Business Partners* van de verwerende partij de thans bestreden beslissing om verzoeker met ingang van 1 december 2014 ambtshalve te ontslaan.

Deze beslissing steunt op de volgende motieven:

“Gelet op de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, inzonderheid op art. 59/2, § 1, ingevoegd bij de wet van 12 december 1994;

Gelet op het koninklijk besluit van 16 december 1994 betreffende de omvorming van Belgacom in een naamloze vennootschap van publiek recht en de vaststelling van haar statuten, inzonderheid op artikel 1;

Gelet op de statuten van de naamloze vennootschap van publiek recht Belgacom, gevoegd bij het koninklijk besluit van 16 december 1994, inzonderheid op artikel 22;

Gelet op het administratief personeelsstatuut van Belgacom, inzonderheid op artikel 1, 11° en op de beslissing van de Raad van Bestuur dd. 29 juli 2010 m.b.t. de delegatie van bevoegdheid;

Gelet op het administratief personeelsstatuut van Belgacom, inzonderheid op artikel 27, 1°, b en 143, 6°;

Gelet op het arrest dd. 1 december 2014 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel, waarbij de Heer Mertens, Dirk, Adjunct-Technicus, wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar, waarvan de tenuitvoerlegging, enkel wat betreft 1/5 van de gevangenisstraf, gedurende een termijn van vijf jaar wordt uitgesteld. Dat dit arrest onherroepelijk geworden is.

Gelet op het arrest dd. 1 december 2014 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel waaruit blijkt dat de Heer Mertens, Dirk zich aan zeer ernstige feiten schuldig heeft gemaakt. Zo overwoog het Hof onder meer dat: ‘De bewezen verklaarde feiten zijn bijzonder ernstig en zwaarwichtig en getuigen van een antisociaal en misdadig aspect in de persoonlijkheid van de beklaagde die een duidelijk gebrek aan respect voor andermans leven etaleert en de fysieke integriteit van anderen ondergeschikt beschouwt aan een persoonlijke krenking van zijn gevoelens.’;

Gelet op artikel 27, 1°, b) van het administratief personeelsstatuut dat stelt dat een statutair ambtenaar ‘van een gedrag (moet) zijn dat in overeenstemming is met de vereisten van de functie’. Dat dit één van de algemene vereisten van toelaatbaarheid is die elke ambtenaar moet vervullen;

Overwegende dat de feiten waarvoor de Heer Mertens, Dirk veroordeeld werd manifest in strijd zijn met de voorschriften van artikel 27, 1°, b) van het administratief personeelsstatuut. Aangezien deze bepaling inhoudt dat statutaire ambtenaren te allen tijde een gedrag dienen te vertonen waardoor de waardigheid van het openbaar ambt en het vertrouwen van de burger in de openbare dienstverlener niet in het gedrang kan komen;

Dat de Heer Mertens, Dirk, hierdoor niet meer aan de voorwaarden voldoet om als statutair ambtenaar tewerkgesteld te zijn;

Overwegende dat de Heer Mertens, Dirk, door zijn veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf momenteel in de gevangenis van Dendermonde verblijft, waardoor hij als gevolg van toepassing van de strafwetten, zijn functie momenteel niet kan uitoefenen;

Overwegende dat deze omstandigheden inhouden dat de Heer Mertens, Dirk, zich in het geval bevindt waarin de toepassing van de strafwetten de ambtsneerlegging tot gevolg heeft, in toepassing van artikel 143, 6° van het administratief personeelsstatuut;

Overwegende dat de brief van de Heer Mertens, Dirk, dd. 15 december 2014 geen elementen bevat waardoor Belgacom tot een andere beslissing dan het ontslag zou kunnen komen, gelet op de artikelen 27, 1°, b) en 143, 6° van het administratief personeelsstatuut van Belgacom.”

Met een aangetekende brief van 13 januari 2015 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

3.8. Op 27 februari 2015 vraagt verzoekers raadsman aan de verwerende partij om hem het administratief personeelsstatuut en de statuten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, te bezorgen.

Op 11 maart 2015 wordt hem het administratief personeelsstatuut toegezonden.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Exceptie van de verwerende partij

4. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de vordering niet ontvankelijk is, omdat verzoeker de spoedeisendheid van zijn vordering niet aan toont.

Beoordeling

5. Hierna zal *sub* 12 worden vastgesteld dat verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift wel degelijk overtuigt van de spoedeisendheid van zijn vordering.

De exceptie dient dan ook te worden verworpen.

V. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling

ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

7. Onder een rubriek “nopens het gevaar voor een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel” zet verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst uiteen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een zeer zware financiële impact heeft, aangezien hij niet langer inkomsten geniet. Hij betoogt dat hij wordt geconfronteerd met financiële problemen die hem er reeds toe noopten een collectieve schuldenregeling aan te vragen, welke bij beschikking van de arbeidsrechtbank te Gent van 21 oktober 2014 werd toegestaan. In het kader van deze collectieve schuldenregeling werd een minnelijk aanzuiveringsplan opgesteld, waarbij de schuldbemiddelaar er essentieel belang aan hechtte dat verzoeker zijn werk zou kunnen hervatten bij het hernemen van zijn vrijheid en een maandelijks inkomen van 1600 euro tot 1900 euro zou kunnen behouden. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft dan ook tot gevolg dat de volledige collectieve schuldenregeling in het gedrang komt met alle gevolgen van dien.

Voorts wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing een zeer negatieve impact heeft op zijn reïntegratiekansen. Gelet op de mogelijke strafuitvoeringsmodaliteiten na zijn definitieve strafrechtelijke veroordeling, komt hij nu reeds in aanmerking om zijn vrijheid, al dan niet beperkt, te hernemen. Een mogelijke invrijheidstelling zal evenwel steeds afhankelijk zijn van een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank, die deze beslissing zal laten afhangen van verzoekers sociale situatie. Een invrijheidstelling zal vlugger worden toegestaan wanneer verzoeker ten aanzien van de strafuitvoeringsrechtbank kan aanvoeren dat hij over een vaste job beschikt. Nu verzoeker niet langer zijn wedde ontvangt, is er bo-

vendien geen enkele garantie dat de aan de burgerlijke partij toegekende schadevergoeding zal worden afbetaald. Ook daarmee zal de strafuitvoeringsrechtbank rekening houden.

Ten slotte stelt verzoeker dat hij ontegensprekelijk ook een moreel nadeel lijdt. Hij betoogt dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld door het hof van beroep, geen uitstaans hebben met de uitoefening van zijn functie. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wekt evenwel de indruk dat verzoeker zijn functie niet naar behoren uitoefende, wat niet het geval is, zoals zijn onberispelijke staat van dienst gedurende 22 jaar aantoonst.

8. De verwerende partij merkt met betrekking tot de spoedeisendheid van de vordering vooreerst op dat de bestreden beslissing op 13 januari 2015 naar verzoeker werd gezonden, maar dat deze nog tot 13 maart 2015 heeft gewacht vooraleer zijn verzoekschrift bij de Raad van State in te dienen.

Daarnaast stelt zij vast dat verzoeker zijn argumentatie over de spoedeisendheid van de vordering nog ontwikkelt op grond van het criterium van “het moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, terwijl dat criterium sinds 1 maart 2014 is vervangen door de voorwaarde van “spoedeisendheid”.

Voor zover verzoekers uiteenzetting over het eerstgenoemde criterium dient te worden onderzocht, wat volgens haar niet zo is, laat de verwerende partij “[i]n ondergeschikte orde” gelden dat zij aan verzoeker tijdens de gehele periode van zijn voorlopige hechtenis wedde heeft betaald, alhoewel hij geen enkele arbeid heeft verricht, en dat zij na verzoekers definitieve strafrechtelijke veroordeling deze wedde niet heeft teruggevorderd. Bovendien, zo stelt de verwerende partij, werd in de rechtspraak van de Raad van State vóór de hervorming van de schorsingsprocedure een financieel nadeel in beginsel niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschouwd.

Volgens de verwerende partij verliest verzoeker voorts uit het oog dat het aangevoerde morele nadeel voortspuit uit de feiten die hij heeft begaan, de strafrechtelijke veroordeling die daarop is gevolgd en zijn opsluiting in de gevangenis. Een schorsing van de bestreden beslissing kan volgens haar dit moreel nadeel niet herstellen.

De verwerende partij stelt met betrekking tot verzoekers voorwaardelijke invrijheidstelling dat deze uitgaat van hypothetische situaties die door verzoeker geenszins met concrete bewijzen worden gestaafd.

Ten slotte haalt verzoeker volgens de verwerende partij alleen nadelen aan, maar toont hij niet aan dat het verstrijken van de tijd in afwachting van een uitspraak ten gronde tot onherroepelijke schadelijke gevolgen zal leiden.

Beoordeling

9. Zoals hiervóór, *sub* 6, in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

Artikel 6 van de wet van 20 januari 2014 ‘houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State’ heeft de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aldus vervangen door deze van de spoedeisendheid. Deze schorsingsvoorwaarde geldt voor vorderingen tot schorsing ingesteld vanaf 1 maart 2014, zoals de vordering die thans voorligt.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onher-

roepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

10. De enkele omstandigheid dat verzoeker de voorliggende vordering pas op het einde van de initiële beroepstermijn, namelijk op 13 maart 2015, heeft ingesteld, noopt op zich niet tot de conclusie dat de vordering niet spoedeisend is. Volgens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals vervangen door de reeds genoemde wet van 20 januari 2014, kan de schorsing immers “op elk moment worden bevolen”.

Voorts is het loutere feit dat verzoeker formeel nog gewag maakt van de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, terwijl deze voorwaarde door de wet van 20 januari 2014 werd vervangen door de schorsingsvoorwaarde van de spoedeisendheid, evenmin dienstig. Anders dan de verwerende partij meent, kan verzoekers uiteenzetting dienaangaande immers wél in aanmerking worden genomen mits en voor zover daaruit de feiten die de spoedeisendheid van de vordering verantwoorden op een voldoende duidelijke wijze blijken.

11. Ingevolge de bestreden beslissing wordt ambtshalve en zonder opzegging een einde gesteld aan verzoekers hoedanigheid van statutair ambtenaar. Verzoeker voert terecht aan dat dit ontslag voor hem ingrijpende gevolgen heeft, onder meer op financieel vlak en op het vlak van zijn reïntegratie na zijn gevangenisstraf.

Zo blijkt uit de door hem neergelegde stukken dat hij aanzienlijke schulden heeft, dat hij bij beschikking van 21 oktober 2014 van de arbeidsrechtbank te Gent werd toegelaten tot een collectieve schuldenregeling en dat op 29 december 2014 een ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling werd opgesteld waarbij de schuldbemiddelaar ervan uitgaat dat verzoeker, die een alleenstaande man is met twee minderjarige kinderen waarop “[e]en regeling van co-ouderschap [...] van toepassing [is]”, na zijn invrijheidstelling opnieuw aan de

slag kan onder dezelfde voorwaarden, dit wil zeggen met een maandelijks inkomen van 1600 euro tot 1900 euro.

Het lijdt geen twijfel dat deze minnelijke aanzuiveringsregeling ingevolge de bestreden beslissing – die voor verzoeker een onmiddellijk verlies van zijn beroepsinkomen tot gevolg heeft – in het gedrang komt, waardoor verzoeker binnen korte termijn in zijn financiële situatie onherstelbaar dreigt te worden geraakt.

Het argument van de verwerende partij dat zij gedurende de gehele periode van verzoekers voorlopige hechtenis diens wedde heeft betaald en niet heeft teruggevorderd, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een “gevangenisfiche” waaruit hij, zonder daarin te worden tegengesproken door de verwerende partij, afleidt dat hij vanaf 25 oktober 2014 in aanmerking komt voor een beperkte detentie en elektronisch toezicht en vanaf 23 april 2015 voor een voorwaardelijke invrijheidstelling. Het is aannemelijk dat, zoals verzoeker aanvoert, de strafuitvoeringsrechtbank die daarover een beslissing zal nemen, zich mede zal laten leiden door de sociale situatie van verzoeker en in het bijzonder het beschikken over “een vaste job”.

De bestreden beslissing brengt aldus een mogelijke beperking van verzoekers detentie in het gedrang.

12. Verzoekers uiteenzetting van wat hij “een moeilijk te herstellen ernstig nadeel” noemt, geeft derhalve afdoende aan dat zijn vordering spoedeisend is.

Er is dan ook voldaan aan de schorsingsvoorwaarde van de spoedeisendheid.

VII. Onderzoek van het eerste, het derde en het vierde middel

Standpunt van de partijen

13.1. Verzoeker voert in een *eerste middel* onder meer de schending aan van de artikelen 27, 1°, b, en 143, 6°, van het administratief statuut van het personeel van de verwerende partij.

Hij betoogt dat artikel 27, 1°, b, van het administratief personeelsstatuut – hetwelk een gedrag vereist in overeenstemming met de functie – een voorwaarde bepaalt waaraan slechts voldaan moet zijn om tot stagiair te kunnen worden benoemd en dat deze statutaire bepaling niet erin voorziet dat die voorwaarde toepasbaar is gedurende de ganse loopbaan van de reeds benoemde statutaire ambtenaar. Volgens verzoeker regelen titel VII van het administratief personeelsstatuut, betreffende de evaluatie, en titel X van datzelfde statuut, betreffende de tucht, op welke wijze eventuele tekortkomingen van de statutaire ambtenaar tijdens zijn loopbaan moeten worden aangepakt, maar wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwezen naar enige bepaling van titel VII of titel X.

Met betrekking tot artikel 143, 6°, van het administratief personeelsstatuut – luidens hetwelk de statutaire personeelsleden die zich in een geval bevinden waarin de toepassing van de burgerrechtelijke en strafrechtelijke wetten ambtsneerlegging tot gevolg heeft, ambtshalve en zonder opzegging uit hun ambt worden ontslagen – merkt hij voorts op dat “op geen enkele manier [wordt] aangegeven wat men dient te verstaan onder ‘zich in een geval bevinden’”. Volgens verzoeker is duidelijk dat het administratief personeelsstatuut niet erin voorziet dat een strafrechtelijke veroordeling automatisch een ambtsneerlegging tot gevolg heeft. Het is slechts wanneer ingevolge de toepassing van de strafrechtelijke wetten de job niet langer kan worden uitgeoefend, dat ambtshalve ontslag zal volgen. De verwerende partij toont evenwel niet aan dat hij zich in een geval bevindt waarin ambtsneerlegging noodzakelijk is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat uit zijn

gevangenisfiche duidelijk blijkt dat hij sinds 25 oktober 2014 in aanmerking komt voor de strafmodaliteit van de beperkte detentie en het elektronisch toezicht. Hij is dus wel degelijk in de mogelijkheid om, mits toestemming van de strafuitvoeringsrechtbank, zijn job uit te oefenen. Verzoeker voegt eraan toe dat de verwerende partij tijdens zijn voorlopige hechtenis van meer dan een jaar niets heeft ondernomen, maar pas na zijn definitieve veroordeling, op een ogenblik dat hij terug zicht heeft op een invrijheidstelling of minstens op een strafuitvoeringsmodaliteit waarbij hij zijn job terug kan uitoefenen, beslist tot zijn ambtshalve ontslag.

13.2. Verzoeker ontleent een *derde middel* onder meer aan de schending van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat de overheid haar beslissing dient te steunen op de correcte juridische grondslagen en dat hij reeds in het eerste middel heeft aangegeven dat dit te dezen niet het geval is.

13.3. In een *vierde middel* voert verzoeker onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van “het algemeen rechtsbeginsel om gehoord te worden alvorens een individuele administratieve beslissing te nemen”.

Hij argumenteert dat de verwerende partij louter de informatie heeft verzameld die zij kon gebruiken om zijn statutaire tewerkstelling te beëindigen. Volgens verzoeker mag van een zorgvuldig handelend bestuur worden verwacht dat het, alvorens een zodanig ingrijpende beslissing te nemen, minstens een onderzoek voert “waarbij [het] niet enkel die zaken in het nadeel van de betrokken persoon onderzoekt doch ook de zaken die voor hem pleiten”. Minstens had het bestuur zijn intenties om tot ambtshalve ontslag over te gaan, aan verzoeker kenbaar moeten maken, zodat hij de kans kreeg zich daartegen te verdedigen.

14.1. De verwerende partij antwoordt op het eerste middel dat het administratief personeelsstatuut voorschrijft dat het personeel te allen tijde een gedrag dient te vertonen dat in overeenstemming is met de vereisten van de functie.

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, geldt deze voorwaarde volgens haar niet alleen voor de benoeming tot stagiair, maar gedurende de gehele loopbaan van de ambtenaar. Uit het arrest van het hof van beroep te Brussel van 1 december 2014 blijkt dat verzoeker een gedrag vertoont dat niet met de vereisten van de functie in overeenstemming is.

Voorts laat de verwerende partij gelden dat verzoeker sedert 22 december 2013 in de gevangenis is opgesloten en sinds 1 december 2014 zijn definitieve straf kent, namelijk een gevangenisstraf van vijf jaar, waarvan de tenuitvoerlegging voor 1/5 wordt uitgesteld gedurende een termijn van vijf jaar. Als gevolg daarvan kan hij zijn functie niet meer uitoefenen, zodat hij zich in het geval bevindt van artikel 143, 6°, van het administratief personeelsstatuut.

De verwerende partij besluit daaruit dat zij verzoeker ambtshalve kon ontslaan.

Zij wijst er ten slotte op dat zij geenszins de verplichting had om reeds tijdens de periode van verzoekers voorlopige hechtenis op te treden. Zij kon ten aanzien van verzoeker pas maatregelen nemen nadat er een definitieve beslissing van de strafrechter was. Die is er pas gekomen met het arrest van het hof van beroep van 1 december 2014.

14.2. Op de in het derde middel aangevoerde schending van de motiveringsplicht, zoals ze *sub* 13.2 is weergegeven, antwoordt de verwerende partij dat de bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslagen waarop ze is gebaseerd, namelijk artikel 1, 11°, artikel 27, 1°, b, en artikel 143, 6°, van het administratief personeelsstatuut en dat zij – in tegenstelling tot wat verzoeker beweert – op die basis tot ambtshalve ontslag kon overgaan.

14.3. Met betrekking tot de in het vierde middel aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht laat de verwerende partij gelden dat zij heeft gehandeld als een normaal voorzichtige overheid. Zij stelt dat het de strafrechter is

die het strafrechtelijk dossier heeft onderzocht, verzoeker ter zitting heeft onder-
vraagd en hem daarna heeft veroordeeld. Zij vermag zich niet in de plaats van de
strafrechter te stellen. Zij moest zich op het arrest van het hof van beroep baseren
om de bestreden beslissing te nemen. Uit dat arrest blijkt dat verzoeker voor zware
feiten is veroordeeld.

Wat de hoorplicht betreft, betwist de verwerende partij dat deze
zou zijn geschonden. Zij wijst op de brief van 15 december 2014 die zij vanwege
verzoeker heeft ontvangen en waarin “hij zijn overwegingen [laat] gelden omtrent
zijn strafrechtelijke veroordeling en zijn gevangenisstraf”. Verzoeker gaat er in die
brief van uit dat hij het werk bij de verwerende partij niet zal kunnen hervatten. Hij
heeft dus, zo stelt de verwerende partij, wel degelijk zijn standpunt kunnen laten
gelden vóór zijn ontslag. Het doel van de hoorplicht is aldus bereikt, zodat ver-
zoeker zelfs geen belang heeft bij het middel.

Beoordeling

15. Het aan verzoeker opgelegde ambtshalve ontslag is een orde-
maatregel die krachtens artikel 143 van het administratief statuut van het personeel
van de verwerende partij in de volgende gevallen kan worden opgelegd:

“Worden ambtshalve en zonder opzegging uit hun ambt ontslagen, de sta-
tutaire personeelsleden:

- 1° van wie de benoeming tot statutair personeelslid als onregelmatig wordt
vastgesteld tijdens de termijn van beroep tot nietigverklaring voor de Raad
van State; deze termijn geldt niet bij fraude of bij bedrog vanwege de be-
trokkene;
- 2° die niet meer voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 27, 1°, a en c;
- 3° van wie de bestendige ongeschiktheid, vastgesteld door de medische dienst
beoogd in artikel 117, § 2, van de wet van 14 februari 1961 voor economi-
sche expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel, de definitieve on-
mogelijkheid tot gevolg heeft om functies op een volledige, regelmatige en
onafgebroken wijze uit te oefenen;
- 4° die, na een geoorloofde afwezigheid, zonder geldige reden nalaten hun dienst
te hervatten en afwezig blijven gedurende meer dan tien opeenvolgende
dagen;
- 5° die, zonder geldige reden, hun post verlaten en afwezig blijven gedurende
meer dan tien opeenvolgende dagen;

6° die zich in een geval bevinden waarin de toepassing van de burgerrechtelijke en strafrechtelijke wetten ambtsneerlegging tot gevolg heeft.”

16. In dit geval verwijst de bestreden beslissing ter verantwoording van het ontslag van ambtswege vooreerst naar artikel 27, 1°, b, van het administratief personeelsstatuut.

Deze statutaire bepaling luidt als volgt:

“Niemand kan worden benoemd tot stagiair indien hij niet aan de volgende voorwaarden voldoet:

1° De hiernavolgende algemene vereisten van toelaatbaarheid vervullen:

[...]

b) van een gedrag zijn dat in overeenstemming is met de vereisten van de functie.”

17. Verzoeker laat terecht gelden dat deze bepaling een voorwaarde bepaalt die betrekking heeft op de toelating tot de stage. Aangenomen dat, zoals de verwerende partij stelt, deze voorwaarde tijdens de ganse duur van de loopbaan moet worden nageleefd, lijkt niettemin te moeten worden vastgesteld dat de niet-naleving van deze bepaling overeenkomstig artikel 143 van het administratief personeelsstatuut niet aan de grondslag kan liggen van de daarin bedoelde orde-maatregel van het ontslag van ambtswege. Artikel 143 maakt immers slechts gewag van het ontslag van ambtswege van statutaire personeelsleden die niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 27, 1°, a en c, terwijl artikel 27, 1°, b, onvermeld blijft.

De bestreden beslissing kan op het eerste gezicht dan ook niet rechtsgeldig steunen op artikel 27, 1°, b, van het administratief personeelsstatuut.

Daarbij kan worden opgemerkt dat, zoals verzoeker aangeeft, eventuele tekortkomingen van een statutaire ambtenaar aan de beroepsplichten tijdens de loopbaan aanleiding kunnen geven tot een tuchtmaatregel, maar dat in dat geval de in titel X van het administratief personeelsstatuut voorgeschreven tuchtprocedure moet worden gevolgd.

18. De bestreden beslissing refereert voorts aan artikel 143, 6°, van het administratief personeelsstatuut.

Volgens deze statutaire bepaling worden ambtshalve en zonder opzegging uit hun ambt ontslagen de statutaire personeelsleden “die zich in een geval bevinden waarin de toepassing van de burgerrechtelijke en strafrechtelijke wetten ambtsneerlegging tot gevolg heeft”.

De bestreden beslissing gaat ervan uit dat de definitieve strafrechtelijke veroordeling van verzoeker bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 1 december 2014 en zijn huidige verblijf in de gevangenis, waardoor hij zijn functie niet kan uitoefenen, impliceren dat verzoeker zich in een geval bevindt, zoals bedoeld in artikel 143, 6°, van het administratief personeelsstatuut, waarin de toepassing van de burgerrechtelijke en strafrechtelijke wetten ambtsneerlegging tot gevolg heeft.

In de huidige stand van de rechtspleging lijkt evenwel te moeten worden vastgesteld dat de verwerende partij niet aantoont en ook niet blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gegevens voorlagen die haar toelieten aan te nemen dat verzoeker zich in een geval bevond zoals bedoeld in artikel 143, 6°, van het administratief personeelsstatuut. Zo is verzoekers ontzetting uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek, waaronder het recht om openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen, welke aan verzoeker werd opgelegd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 19 juni 2014, ongedaan gemaakt door het arrest van het hof van beroep te Brussel van 1 december 2014. Het hof overweegt dat “[d]e omstandigheden van de zaak [...] een reclassering van de beklaagde [laten] verhopen” en tevens dat er “geen noodzaak [is] beklaagde te ontzetten uit de rechten omschreven in artikel 31 van het Strafwetboek”. Bovendien blijkt uit de door verzoeker neergelegde “gevangenisfiche”, zoals hij ook aanvoert in zijn verzoekschrift en door de verwerende partij niet wordt tegengesproken, dat hij sinds

25 oktober 2014 in aanmerking komt voor een beperkte detentie en elektronisch toezicht.

Het blijkt derhalve op het eerste gezicht niet dat verzoekers strafrechtelijke situatie tot “ambtsneerlegging” dient te leiden en dat de toepassing van artikel 143, 6°, van het administratief personeelsstatuut een deugdelijke grondslag heeft.

19. Het eerste en het derde middel, in hun samenhang gelezen, zijn alvast in de aangegeven mate ernstig.

20. Hoe dan ook zou de verwerende partij zich in dit geval slechts op een zorgvuldige wijze een oordeel kunnen vormen over de vraag of artikel 143, 6°, van het administratief personeelsstatuut op verzoeker kan worden toegepast, indien zij aan verzoeker de gelegenheid zou geven daarover op een nuttige wijze zijn standpunt te laten kennen.

21. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, waarvan verzoeker in zijn vierde middel ook de schending aanvoert, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op een gegeven dat aan de betrokkene als een tekortkoming wordt aangerekend en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de mogelijkheid wordt geboden om op een nuttige wijze zijn standpunt te laten kennen.

Het doel van deze hoorplicht bestaat enerzijds in het vrijwaren van de belangen van de bestuurse, door hem de mogelijkheid te bieden zijn opmerkingen te laten kennen en aldus een voor hem ongunstige beslissing te vermijden, en anderzijds in het vermijden dat het bestuur een onzorgvuldige beslissing zou nemen omdat het niet beschikt over een volledige kennis van zaken.

22. In dit geval blijkt uit niets dat verzoeker op een nuttige wijze zijn standpunt met betrekking tot de voorgenomen maatregel heeft kunnen kenbaar

maken. Zijn brief van 15 december 2014 lijkt daarvoor, anders dan de verwerende partij het ziet, niet in aanmerking te komen, aangezien verzoeker toen geheel in het ongewisse was, zo lijkt, van de maatregel die werd overwogen en de motieven die daaraan ten grondslag lagen.

23. Ook het vierde middel is alvast in die mate ernstig.

VIII. Slotsom

24. Er is voldaan aan de beide cumulatieve voorwaarden die worden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opdat de vordering tot schorsing zou kunnen worden ingewilligd.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de *director HR Business Partners* van de nv Belgacom van 13 januari 2015 waarbij Dirk Mertens met ingang van 1 december 2014 ambtshalve wordt ontslagen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 juni 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys, staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door

Tiny Temmerman, griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys